

การพัฒนาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ของนักศึกษาปริญญาตรี ปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย ด้วยวิธีการสอนเสริม

THE DEVELOPMENT IN THE PRACTICE SKILL OF FLUTE (KLUI PIANG OR) FOR THE FIRST YEAR UNDERGRADUATE STUDENTS MAJORING IN THAI DANCING PERFORMANCE ART BASED ON THE REMEDIAL TEACHING METHODS

ธนาพงษ์ พรหมทัศน์*

THANAPONG PROMTAT

(Received: January 13, 2023; Revised: March 20, 2023; Accepted: April 10, 2023)

บทคัดย่อ

งานวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย ด้วยวิธีการสอนเสริม กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักศึกษาระดับชั้นปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอกนาฏศิลป์ จำนวน 5 คน โดยใช้ในการเลือกแบบเจาะจงจากนักศึกษาที่มีปัญหาในการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบทดสอบทักษะ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพื้นฐาน คือ ร้อยละ และค่าเฉลี่ยเลขคณิต ผลการวิจัย พบว่า ทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย ภายหลังจากพัฒนาด้วยวิธีการสอนเสริมสูงกว่าก่อนการพัฒนาด้วยวิธีการสอนเสริม โดยผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออก่อนการพัฒนาด้วยวิธีการสอนเสริม ผู้เรียนมีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออในภาพรวม 0.4 คะแนน (ร้อยละ 8) ไม่ผ่านเกณฑ์ และผลการพัฒนาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย ภายหลังจากสอนเสริม

* วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ตามวงจรการวิจัยเชิงปฏิบัติการ 4 ขั้นตอน (PAOR) ต่อเนื่องกันครบ 2 วงจร พบว่าผู้เรียนมีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออในภาพรวม 4.2 คะแนน (ร้อยละ 84) ผ่านเกณฑ์อยู่ในระดับดี

คำสำคัญ : การปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ นักศึกษาปริญญาตรีปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ การสอนเสริม

Abstract

This classroom action research aims to develop the practical skills of first-year undergraduate students majoring in Thai dancing performance art, specifically playing the flute (Klui Piang Or), using remedial teaching methods. The sample selected through purposive sampling consisted of five undergraduate students majoring in Thai dancing performance art who were experiencing difficulties playing the Klui Piang Or. The research instruments included a learning management plan and a skills test, with statistical analysis of the data conducted using percentages and averages. The results of the research showed that prior to the intervention, the students achieved an overall total of 0.4 points (8%), failing to meet the criteria. However, following the implementation of remedial teaching using the process of action research (PAOR) over two cycles, the students' practical skills in Thai dance significantly improved, with a score of 4.2 out of 5 (84%), meeting the criteria for good performance.

Keywords: Practice of flute (Klui Piang Or), First Year undergraduate students majoring in Thai Dancing Performance Art, The remedial teaching

บทนำ

ดนตรีไทยเป็นดนตรีที่มีความโดดเด่นไม่น้อยกว่าดนตรีของชาติใดในโลก เป็นสิ่งที่มีบุคลิกลักษณะและมีหลักเกณฑ์โดยเฉพาะ การบรรเลงดนตรีไทยและการขับร้องเพลงไทยนั้น

ต้องอาศัยศิลปะ ทักษะ และความสามารถพิเศษ เพื่อให้เกิดความไพเราะ ประณีต นุ่มนวล ได้อารมณ์ ได้ความรู้สึกที่สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อม ความเป็นอยู่ พฤติกรรมและความเป็นไทย คนไทยใช้ดนตรีไทยนี้ในการบรรเลงขับกล่อมทั้งในศาสนพิธี ราชพิธี และพิธีกรรมต่าง ๆ ในวิถีการดำเนินชีวิตของชาวบ้านมาแต่ครั้งโบราณ จึงนับได้ว่าดนตรีไทยมีส่วนในการขับกล่อมและขัดเกลาจิตใจของคนไทยมาจนถึงทุกวันนี้ ครูมนตรี ตราโมท (2527, น. 50) กล่าวว่า หลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง เมื่อพุทธศักราช 2475 การดนตรีไทยได้ค่อย ๆ เสื่อมลงจนบางสมัยแทบเอาตัวไม่รอดจนมาถึงหลังสงครามโลกครั้งที่สองได้เสร็จสิ้นไปแล้ว จึงได้เริ่มฟื้นฟูกันขึ้นใหม่และค่อย ๆ เจริญขึ้นมาโดยลำดับจนถึงปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะพยายามอนุรักษ์ ฟื้นฟู ทำนุบำรุง รวมทั้งเผยแพร่สนับสนุนและส่งเสริมการบรรเลงดนตรีไทยเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมากแล้ว แต่ผลกระทบจากสื่อต่าง ๆ ในโลกแห่งการสื่อสาร ปัจจุบันนี้ก็ยังส่งผลให้ความสนใจใฝ่รู้รวมทั้งความนิยมชมชอบในดนตรีไทยถดถอยลง และไม่เพียงพอในหมู่เยาวชนรุ่นใหม่

วิชาชีพดนตรีไทยและนาฏศิลป์ไทยจัดเป็นศิลปะประจำชาติแขนงหนึ่งที่มีความสำคัญต่อประเทศชาติในด้านความมั่นคง โดยเอกลักษณ์เฉพาะของศิลปะแขนงนี้บ่งบอกถึงความเจริญของประเทศชาติ ทั้งยังช่วยพัฒนาจิตใจก่อให้เกิดความเจริญทางสติปัญญา ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ในงานพระราชพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2537 ณ มหาวิทยาลัยศิลปากร วังท่าพระ ความว่า “ศิลปวัฒนธรรมนั้นคืองานสร้างสรรค์ความเจริญทางปัญญาและทางจิตใจซึ่งเป็นต้นเหตุทั้งองค์ประกอบที่ขาดไม่ได้ของความเจริญทางด้านอื่น ๆ ทั้งหมด และปัจจัยที่จะช่วยให้เรารักษาและดำรงความเป็นไทยไว้ได้สืบไป ทุกคนจึงต้องทำความเข้าใจในความสำคัญข้อนี้ให้ถ่องแท้และต้องสำนึกตระหนักในหน้าที่ความผูกพันความรับผิดชอบอันมีอยู่ต่อบ้านเมืองและสังคมแล้วพร้อมกันปฏิบัติงานของตนเองด้วยความตั้งใจจริงและพากเพียรเพื่อให้เกิดผลเป็นประโยชน์เป็นความเจริญของประเทศชาติอย่างแท้จริง”(สำนักงานบรรณสารการพัฒนา, 2539, น. 306)

ปัจจุบันวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ได้เปิดสอนนักศึกษา ระดับปริญญาตรี หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต ซึ่งตามโครงสร้างหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยศึกษา ได้บรรจุวิชา ดนตรีสำหรับครูนาฏศิลป์ ไว้ในหลักสูตรเพื่อให้ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ด้านนาฏศิลป์มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการ ปฏิบัติดนตรีไทยเบื้องต้น การอ่านโน้ตเพลงไทย เลือกฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย หรือดนตรี พื้นบ้านที่ใช้ในการเรียนการสอนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง, 2562) ซึ่งสภาพปัญหาที่พบในการเรียนดนตรีของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอก นาฏศิลป์บางคนมีความรู้ความเข้าใจในหลักการปฏิบัติทางด้านดนตรีน้อย เนื่องด้วยไม่มี ประสบการณ์ในการเรียนดนตรี ทำให้การเรียนรู้นั้นเป็นไปอย่างช้า ๆ ไม่เต็มที่ ไม่สามารถ ได้รับความรู้ได้รวดเร็ว และไม่สามารถเรียนรู้ได้ทันกับกลุ่มเพื่อนทันหลักสูตร

ทั้งนี้เพราะผู้เรียนมีความแตกต่างระหว่างบุคคล จึงต้องการจัดการเรียนการสอน ที่แตกต่างกัน การสอนเสริม (Remedial Teaching) จึงเป็นการจัดการเรียนการสอนลักษณะหนึ่ง ซึ่งตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน เหมาะสมกับการนำมาปรับใช้ในกลุ่ม ผู้เรียนที่พัฒนาการด้านการเรียนยังไม่เต็มความสามารถ โดยการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่จะมีผลต่อการเรียนจัดการเรียนรู้ที่ไม่ถูกวิธีตลอดจนเสริมทักษะในการเรียนรู้ ทั้งนี้ การสอนเสริมจะเน้นที่ผู้เรียนเป็นหลักเนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีเอกลักษณ์ของตนเอง การสอนเสริมให้กับผู้เรียนซึ่งไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ในวิชาเรียนจึงมุ่งเฉพาะผู้ที่เรียนมี ปัญหาเพื่อที่จะให้เรียนทันเพื่อนทันหลักสูตรและสอบผ่านเท่านั้น (ศรียนิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม, 2525, น. 47)

ดังนั้นเพื่อการเรียนรู้สามารถพัฒนาไปสู่ระดับที่สูงขึ้นตามลำดับ และสามารถ พัฒนาทักษะและนำไปใช้ประกอบวิชาชีพได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ผู้วิจัยในฐานะผู้สอน จึงจำเป็นต้องศึกษาแนวทางในการพัฒนาทักษะการปฏิบัติดนตรีไทยให้กับนักศึกษา ซึ่งในงานวิจัยนี้มุ่งศึกษาการพัฒนาทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย (ขลุ่ยเพียงออ) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย ด้วยวิธีการสอนเสริม ซึ่งเป็น กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่มุ่งเสริมเนื้อหาสาระในสื่อเอกสารการสอนและสื่ออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ให้กับนักศึกษา เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจ และประสบการณ์ให้แน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย ด้วยวิธีการสอนเสริม

วิธีการศึกษา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย โดยมีลำดับขั้นตอนในการดำเนินการศึกษาวิจัย ดังนี้

กลุ่มเป้าหมาย

การดำเนินการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย จำนวน 5 คน โดยใช้การเลือกแบบเจาะจงจากนักศึกษาที่มีปัญหาในการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ

เครื่องมือในการดำเนินการศึกษาวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อเสริมความรู้และทักษะในการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ จำนวน 1 แผน 5 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับขลุ่ยเพียงออ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การอ่านโน้ตดนตรีไทยสำหรับขลุ่ยเพียงออ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การฝึกเป่าขลุ่ยเพียงออเบื้องต้น

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การฝึกปฏิบัติเป่าขลุ่ยเพียงออเป็นเพลง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การบรรเลงรวมวง

2. แบบทดสอบทักษะการปฏิบัติเรื่องการเป่าขลุ่ยเพียงออ เป็นแบบวัดทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ จำนวน 5 ด้าน

1) ทักษะการจับขลุ่ยเพียงออ

2) ทักษะการอ่านโน้ต

3) ทักษะการบรรเลงขลุ่ยเพียงออ

4) ทักษะการเข้าจังหวะ

5) ทักษะการรวมวงกับผู้อื่น

การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

1. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

1.1 ศึกษาเนื้อหาของรายวิชารายวิชาดนตรีไทยสำหรับครุฑนาฏศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง ภาควิชาดุริยางคศิลป์

1.2 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

1.3 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีหลักการเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้และหลักการสอน การวัดผลและประเมินผลทักษะทางดนตรี

1.4 ดำเนินการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ โดยได้กำหนดขอบข่ายวัตถุประสงค์ให้สัมพันธ์กับเนื้อหาที่ได้ศึกษา เพื่อนำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อเสริมความรู้และทักษะในการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ จำนวน 1 แผน 5 หน่วยการเรียนรู้

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบและประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีการของ ลิเคอร์ท 5 ระดับ คือ เหมาะสมมากที่สุด เหมาะสมมาก เหมาะสมปานกลาง เหมาะสมน้อย และเหมาะสมน้อยที่สุด เพื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้โดยใช้เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น.102 –103)

ระดับความคิดเห็น	ระดับคะแนนเฉลี่ย
เหมาะสมมากที่สุด	4.51 – 5.00
เหมาะสมมาก	3.51 – 4.50
เหมาะสมปานกลาง	2.51 – 3.50
เหมาะสมน้อย	1.51 – 2.50
เหมาะสมน้อยที่สุด	1.00 – 1.50

พบว่า ผลการประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.3 แปลผลได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุดที่จะนำไปใช้ในการสอน

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจคุณภาพแล้วไปทดลองกับนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย จำนวน 5 คน ซึ่งเป็นกลุ่มทดลองใช้เครื่องมือ เพื่อปรับปรุงข้อบกพร่อง

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแล้วไปใช้ในการวิจัยกับกลุ่มเป้าหมาย

2. การสร้างแบบทดสอบทักษะการปฏิบัติเรื่องการเป่าขลุ่ยเพียงออ

2.1 ศึกษาวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของการเป่าขลุ่ยเพียงออ

2.2 วิเคราะห์คุณลักษณะพฤติกรรมที่ต้องการวัด โดยในการทำการวิจัยได้ทำการวัดทักษะในการเป่าขลุ่ยเพียงออทั้งหมด 5 ด้าน คือ 1) ทักษะการจับขลุ่ยเพียงออ 2) ทักษะการอ่านโน้ต 3) ทักษะการบรรเลงขลุ่ยเพียงออ 4) ทักษะการเข้าจังหวะ และ 5) ทักษะการรวมวงกับผู้อื่น

2.3 กำหนดน้ำหนักคะแนนด้านละ 1 คะแนน

2.4 นำแบบทดสอบทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออที่สร้างขึ้นไปเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและให้ข้อเสนอแนะ

2.5 ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

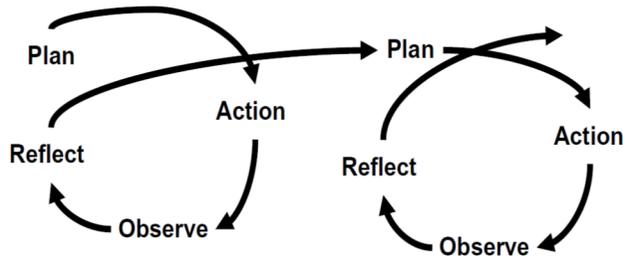
2.6 นำแบบทดสอบทักษะที่เสร็จสมบูรณ์แล้วนำไปใช้ในการวิจัยกับนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย จำนวน 5 คน ซึ่งเป็นกลุ่มทดลองใช้เครื่องมือเพื่อปรับปรุงข้อบกพร่อง

2.7 นำแบบทดสอบทักษะการปฏิบัติเรื่องการเป่าขลุ่ยเพียงออที่ปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้วไปใช้ในการวิจัยกับกลุ่มเป้าหมาย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูล ในการวิจัยนี้เป็นลักษณะของการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน (Classroom action research) ซึ่งงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูล ตามวงจรการวิจัยเชิงปฏิบัติการ 4 ขั้นตอน (PAOR) เป็นวงจรทำซ้ำต่อเนื่องกัน 2 วงจร ตามแบบของ Kemmis and McTaggart (as cited in Kijkuakul, 2014, pp. 149-151) ดังนี้ 1) ขั้นวางแผน (Plan) ผู้วิจัยวางแผนการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้จากการศึกษาสภาพปัญหาจริงภายในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย 2) ขั้นปฏิบัติ (Act) ผู้วิจัยจัดกิจกรรมตามแผนการเรียนรู้ที่ออกแบบไว้ 3) ขั้นสังเกต (Observe) ผู้วิจัยทำการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในขณะทำกิจกรรมด้วยเครื่องมือแบบทดสอบทักษะการเรียนรู้ 4) ขั้นสะท้อนผล (Reflect) ผู้วิจัยนำผลจากขั้นสังเกตมาวิเคราะห์ถึงปัญหาและข้อบกพร่องของการจัดการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะของนักศึกษา จากนั้นทำการปรับปรุงการจัดการเรียนรู้

โดยการสอนเสริมหรือแนะนำเพื่อเสริมความรู้ และทักษะตามแผนการที่กำหนดในวงจร ถัดไปให้ดีขึ้น แล้วกลับเข้าสู่กระบวนการนี้อีกครั้งจนครบ 2 วงจรปฏิบัติการตามวงจร PAOR ดังภาพ 1

ภาพที่ 1 ขั้นตอนการวิจัยเชิงปฏิบัติการของงานวิจัยครั้งนี้

ที่มา : Kemmis and McTaggart (as cited in Kijkuakul, 2014, p. 151)

ดำเนินการรวบรวมผลการศึกษาและพัฒนาทักษะการปฏิบัติเรื่องการเป่าขลุ่ยเพียงออของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย โดยใช้แบบทดสอบทักษะ และมีเกณฑ์ที่ใช้ ดังนี้

0 หมายถึง ผู้เรียนไม่สามารถปฏิบัติได้

1 หมายถึง ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้

การแปลผล

คะแนนรวมของทักษะ 5 หมายถึง มีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออผ่านเกณฑ์อยู่ในระดับดีมาก

คะแนนรวมของทักษะ 4 หมายถึง มีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออผ่านเกณฑ์อยู่ในระดับดี

คะแนนรวมของทักษะ 3 หมายถึง มีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออผ่านเกณฑ์อยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนรวมของทักษะ 0-2 หมายถึง มีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ไม่ผ่านเกณฑ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยสถิติพื้นฐาน คือ ร้อยละ (Percentage) และ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean)

ภาพที่ 2 ตัวอย่างแบบสอนเสริมผ่านสื่อมัลติมีเดีย

ที่มา : ผู้วิจัย

ผลการศึกษา

ผลการศึกษาและพัฒนาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย โดยใช้แบบทดสอบทักษะการปฏิบัติเรื่องการเป่าขลุ่ยเพียงออ ที่ผู้วิจัยพบในขณะจัดการเรียนรู้ ประเมินทักษะการปฏิบัติไปที่ละขั้นตอน โดยการจับเครื่องดนตรี การอ่านโน้ต การบรรเลง การเข้าจังหวะ และการรวมวง มีผลการวิจัย ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการศึกษาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย ก่อนการพัฒนาด้วยวิธีการสอนเสริม

กลุ่มเป้าหมาย	แบบทดสอบทักษะ					คะแนนรวม (5 คะแนน)
	ทักษะการ จับขลุ่ย เพียงออ	ทักษะการ อ่านโน้ต	ทักษะการ บรรเลง ขลุ่ย เพียงออ	ทักษะ การเข้า จังหวะ	ทักษะการ รวมวงกับ ผู้อื่น	
นักศึกษาคนที่ 1	1	0	0	0	0	1
นักศึกษาคนที่ 2	0	0	0	0	0	0
นักศึกษาคนที่ 3	0	1	0	0	0	1
นักศึกษาคนที่ 4	0	0	0	0	0	0
นักศึกษาคนที่ 5	0	0	0	0	0	0
ค่าเฉลี่ย						0.4

ที่มา : ผู้วิจัย

จากตารางที่ 1 ผลการศึกษาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย ก่อนทำการพัฒนาด้วยวิธีการสอนเสริม พบว่า ผู้เรียนมีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ในภาพรวม 0.4 คะแนน (ร้อยละ 8) ไม่ผ่านเกณฑ์ และเมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคล พบว่า นักศึกษาทั้ง 5 คน มีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออไม่ผ่านเกณฑ์ ทั้งนี้เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีเพียงนักศึกษาคนที่ 1 ที่สามารถจับขลุ่ยเพียงออได้ และนักศึกษาคนที่ 3 ที่สามารถอ่านโน้ตได้

ตารางที่ 2 ผลการพัฒนาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย ด้วยการสอนเสริมตามวงจรการวิจัยเชิงปฏิบัติการ 4 ขั้นตอน (PAOR) วงจรที่ 1

กลุ่มเป้าหมาย	แบบทดสอบทักษะ					คะแนนรวม (5 คะแนน)
	ทักษะการ จับขลุ่ย เพียงออ	ทักษะการ อ่านโน้ต	ทักษะการ บรรเลง ขลุ่ย เพียงออ	ทักษะ การเข้า จังหวะ	ทักษะการ รวมวงกับ ผู้อื่น	
นักศึกษาคนที่ 1	1	0	1	1	0	3
นักศึกษาคนที่ 2	1	1	1	0	0	3
นักศึกษาคนที่ 3	1	0	1	1	0	3
นักศึกษาคนที่ 4	1	0	1	1	0	3
นักศึกษาคนที่ 5	1	1	0	0	0	2
ค่าเฉลี่ย						2.8

ที่มา : ผู้วิจัย

จากตารางที่ 2 ผลการพัฒนาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย ด้วยการสอนเสริมตามวงจรการวิจัยเชิงปฏิบัติการ 4 ขั้นตอน (PAOR) วงจรที่ 1 พบว่า ผู้เรียนมีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ในภาพรวม 2.8 คะแนน (ร้อยละ 56) ไม่ผ่านเกณฑ์ และเมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคล พบว่า นักศึกษาคนที่ 1-4 มีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ 3 คะแนน (ร้อยละ 60) ผ่านเกณฑ์ อยู่ในระดับปานกลาง และนักศึกษาคนที่ 5 มีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ 2 คะแนน (ร้อยละ 40) ไม่ผ่านเกณฑ์ ทั้งนี้เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีนักศึกษา 5 คน สามารถจับขลุ่ยเพียงออได้ มีนักศึกษา 2 คน

สามารถอ่านโน้ตได้ มีนักศึกษา 4 คน สามารถบรรเลงขลุ่ยเพียงออได้ มีนักศึกษา 3 คน สามารถเข้าจังหวะได้ และนักศึกษาทั้ง 5 คน ไม่สามารถรวมวงกับผู้อื่นได้

ตารางที่ 3 ผลการพัฒนาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย ด้วยการสอนเสริมตามวงจรการวิจัยเชิงปฏิบัติการ 4 ขั้นตอน (PAOR) วงจรที่ 2

กลุ่มเป้าหมาย	แบบทดสอบทักษะ					
	ทักษะการ จับขลุ่ย เพียงออ	ทักษะการ อ่านโน้ต	ทักษะการ บรรเลง ขลุ่ย เพียงออ	ทักษะ การเข้า จังหวะ	ทักษะการ รวมวงกับ ผู้อื่น	คะแนนรวม (5 คะแนน)
นักศึกษาคนที่ 1	1	0	1	1	1	4
นักศึกษาคนที่ 2	1	1	1	1	1	5
นักศึกษาคนที่ 3	1	1	1	1	0	4
นักศึกษาคนที่ 4	1	0	1	1	1	4
นักศึกษาคนที่ 5	1	1	1	1	0	4
ค่าเฉลี่ย						4.2

ที่มา : ผู้วิจัย

จากตารางที่ 3 ผลการพัฒนาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย ด้วยการสอนเสริมตามวงจรการวิจัยเชิงปฏิบัติการ 4 ขั้นตอน (PAOR) วงจรที่ 2 พบว่า ผู้เรียนมีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ในภาพรวม 4.2 คะแนน (ร้อยละ 84) ผ่านเกณฑ์อยู่ในระดับดี และเมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคล พบว่า นักศึกษาคนที่ 2 มีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ 5 คะแนน (ร้อยละ 100) ผ่านเกณฑ์อยู่ในระดับดีมาก และนักศึกษาคนที่ 1, 3, 4 และ 5 มีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ 4 คะแนน (ร้อยละ 80) ผ่านเกณฑ์อยู่ในระดับดี ทั้งนี้เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีนักศึกษา 5 คน สามารถจับขลุ่ยเพียงออ บรรเลงขลุ่ยเพียงออ และเข้าจังหวะได้ และมีนักศึกษา 3 คน สามารถอ่านโน้ตและรวมวงกับผู้อื่นได้

สรุปผลการวิจัย

ผลการพัฒนาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย ภายหลังจากพัฒนาด้วยวิธีการสอนเสริมสูงกว่าก่อนการพัฒนา ด้วยวิธีการสอนเสริม โดยผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ก่อนการพัฒนาด้วยวิธีการสอนเสริม ผู้เรียนมีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ในภาพรวม 0.4 คะแนน (ร้อยละ 8) ไม่ผ่านเกณฑ์ และเมื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ด้วยการสอนเสริมตามวงจรการวิจัยเชิงปฏิบัติการ 4 ขั้นตอน (PAOR) วงจรที่ 1 พบว่า ผู้เรียนมีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ในภาพรวม 2.8 คะแนน (ร้อยละ 56) ไม่ผ่านเกณฑ์ และต่อมาเมื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ด้วยการสอนเสริมตามวงจรการวิจัยเชิงปฏิบัติการ 4 ขั้นตอน (PAOR) ต่อเนื่องกันครบ 2 วงจร พบว่า ผู้เรียนมีผลการปฏิบัติเครื่องดนตรีขลุ่ยเพียงออในภาพรวม 4.2 คะแนน (ร้อยละ 84) ผ่านเกณฑ์ อยู่ในระดับดี

อภิปรายผล

ผลการพัฒนาทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย (ขลุ่ยเพียงออ) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย ภายหลังจากพัฒนาด้วยวิธีการสอนเสริม สูงกว่าก่อนการพัฒนาด้วยวิธีการสอนเสริม สอดคล้องกับ ธวัช รัตนมนตรี (2534, น.53) ได้ศึกษาเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทฤษฎีดนตรีสากล 1 ของนักศึกษาวิชาดนตรีศึกษา ระหว่างการสอนเสริมด้วยบทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์กับการสอนปกติ ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีสากล 1 ของนักศึกษาวิชาดนตรีศึกษา ที่ได้รับการสอนเสริมจากบทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์สูงกว่าการสอนเสริมปกติ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีสากล 1 ของนักศึกษาวิชาเอกดนตรีศึกษาที่ได้รับการสอนเสริมจากบทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ก่อนการพัฒนาด้วยวิธีการสอนเสริม ผู้เรียนมีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ในภาพรวม 0.4 คะแนน (ร้อยละ 8) ไม่ผ่านเกณฑ์ อาจเป็นเพราะผู้เรียนเป็นนักศึกษานาฏศิลป์ไทย จึงมีความรู้ความเข้าใจในหลักการปฏิบัติทางด้านดนตรีน้อย เนื่องด้วยขาดประสบการณ์ในการเรียนดนตรี จึงเป็นหน้าที่

ของผู้สอนที่ต้องพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจสามารถฝึกฝนจนเกิดเป็นทักษะการปฏิบัติที่สังเกตได้ สอดคล้องกับแนวความคิดของซิมป์สัน (Simpson, 1972, pp. 90-99) ที่กล่าวว่า ทักษะปฏิบัติสามารถพัฒนาได้ด้วยวิธีการฝึกฝน หากได้รับการฝึกที่ดีและถูกต้องแล้วจะเกิดความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญ สังเกตได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำ หรือความราบรื่นในการปฏิบัติงาน และผลการพัฒนาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทยด้วยวิธีการสอนเสริมตามวงจรการวิจัยเชิงปฏิบัติการ 4 ขั้นตอน (PAOR) วงจรที่ 1 พบว่า ผู้เรียนมีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออในภาพรวม 2.8 คะแนน (ร้อยละ 56) ไม่ผ่านเกณฑ์ เนื่องจากยังมีข้อบกพร่องทางการเรียนรู้และการจดจำ ที่ต้องได้รับแนะนำและฝึกฝนเพิ่มเติม ซึ่งสอดคล้องกับ สนั่น มีชั้นมาก (2534, น. 77) ที่กล่าวถึงการฝึกหัดดนตรีจำเป็นต้องฝึกเป็นประจำและต่อเนื่อง เพราะดนตรีเป็นศิลปะที่ต้องอาศัยทักษะและความชำนาญจึงสามารถสร้างผลงานได้ และผลการพัฒนาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทย ด้วยการสอนเสริมตามวงจรการวิจัยเชิงปฏิบัติการ 4 ขั้นตอน (PAOR) ต่อเนื่องกันครบ 2 วงจร พบว่า ผู้เรียนมีผลการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออในภาพรวม 4.2 คะแนน (ร้อยละ 84) ผ่านเกณฑ์อยู่ในระดับดี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการสอนเสริมควบคู่กับให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติจริง ทำให้ผู้เรียนทราบข้อบกพร่องและปัญหาของตนเอง ช่วยให้พัฒนาทักษะของตนเองได้ดีขึ้น สอดคล้องกับ ญรุธธี สุทธจิตต์ (2534, น. 72) ที่กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนการสอนดนตรีควรเป็นไปในรูปแบบการสร้างประสบการณ์ที่ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมปฏิบัติด้วยตนเอง (Active Participation) ประกอบกับผู้วิจัยนำผลจากขั้นสังเกตมาวิเคราะห์ถึงปัญหาและข้อบกพร่องของการจัดการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะของนักศึกษา จากนั้นทำการปรับปรุงการจัดการเรียนรู้โดยการสอนเสริมหรือนำมาเพื่อเสริมความรู้และทักษะในรูปแบบสื่อมัลติมีเดียตามแผนการที่กำหนด เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้จากภาพและเสียงที่ชัดเจนขึ้นส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีไทยของนักศึกษาเร็วมากขึ้น สอดคล้องกับ ยุทธนา ทรัพย์เจริญ (2560) พบว่า การใช้สื่อมัลติมีเดียสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนวิชาดนตรีมากขึ้นเนื่องจากผู้เรียนได้มองเห็นภาพ และได้ยินเสียงทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจบทเรียนได้ง่าย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีไทยด้วยวิธีการสอนเสริม และวิธีการอื่น ๆ เพื่อพัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. ควรนำวิธีการสอนเสริม ไปใช้ในการศึกษาการพัฒนาทักษะของผู้เรียนในรายวิชาอื่น ๆ เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาผู้เรียนต่อไป

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยครั้งนี้ไปใช้

การนำวิธีการสอนเสริมไปใช้ในการแก้ไขหรือพัฒนาทักษะอื่น ๆ ควรคำนึงถึงพื้นฐานของผู้เรียน และเลือกวิธีการสอนที่เหมาะสมกับบริบทของการเรียน นำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ในการเรียนการสอน จะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์มากขึ้น

รายการอ้างอิง

- ณรุทธิ์ สุทธจิตต์. (2534). **จิตวิทยาการสอนดนตรี**. กรุงเทพฯ: หน่วยเอกสารคำสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธวัช รัตนมนตรี. (2534). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาทฤษฎีดนตรีสากล 1 ของนักศึกษาเอกดนตรีระหว่างการสอนเสริมด้วยบทเรียนไมโครคอมพิวเตอร์กับการสอนปกติ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- มนตรี ตราโมท. (2527). **โสมส่องแสง: ชีวิตดนตรีของมนตรี ตราโมท**. กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์.
- ยุทธนา ทรัพย์เจริญ. (2560). “การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานวิชาดนตรีสากล เพื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติทางดนตรีและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5”. **วารสารบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต**, 5, 3: 821-834.
- วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง. (2562). **หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิตสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา (4 ปี) (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2562)**. อ่างทอง: วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง.

ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม. (2525). การสอนซ่อมเสริม (พิมพ์ครั้งที่ 2).

กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

สำนักบรรณสารการพัฒนา. (2539). พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตร. กรุงเทพฯ: สถาบัน

บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

Kijkuakul, S. (2014). **learning science directions for teachers in the 21st**

Century. Phetchabun: Juldiskarpim. (in Thai)

Simpson, D. (1972). **Teaching physical education: A system approach.**

Boston: Houghton Mufflin.